gjørelse. I 1900*) gik det igjennem, og vi fik i Kristiania 2 kvindelige sluttere i drukkenskapsarresterne for kvinder.

Som bekjendt skal alle drukne mennesker undersøkes, naar de i den elendige tilstand, hvori de har hensat sig selv, blir brakt til politistationen. De puttes flere sammen i en celle**), og mange av de drukne mennesker har ofte redskaper paa sig, hvormed de kan bibringe sig selv eller sine medfanger skade. Disse redskaper maa selvfølgelig berøves dem under opholdet i arresten. Mange har ogsaa tyvekoster. Og disse skjuler de ofte paa sit legeme. Naar man saa tænker sig, at undersøkelser ogsaa for drukne *kvinders* vedkommende, har været utført av mænd, saa spør jeg om vi kvinder, som er saa heldig stillet, at vi lever paa lysere sider av tilværelsen, om vi, naar vi vet dette, har lov til at slaa os til ro og være sløve og likegyldige, om vi ikke alle som én i blufærdighetens, barmhjertighetens og retfærtighetens navn maa rope et stop! dette vil og kan vi ikke finde os i længere? Og det var derfor med glæde og som en befrielse for noget der tynget som byrde paa samvittigheterne, at norske kvindesakskvinder mottok budskapet om, at det av de to nævnte foreninger indsendte andragende var blit bevilget. —

Det gaar godt med de kvindelige sluttere, direktøren er fornøid med dem, og der er grund til at tro, at nu er den ting, at vi har kvindelige sluttere, gaat over til at bli en aldeles selvfølgelig ting. — Selvfølgelig!

Men sindene arbeider videre og videre. Seig utholdenhet maa der til, og taalmodig arbeide maa man utføre. I to byer blev der saa endelig i løpet av 1 aar ansat patruljerende kvindelige politibetjente, idet der 23de decbr. 1909 ansattes en kvinde i Stavanger, og i september d. a. fik man ogsaa en i Kristianssand. Det er naturligvis for tidlig endda at kunne uttale sig om hvorledes de har virket. Men vi faar haabe det bedste for sakens store betydnings skyld. Det gjælder naturligvis om at skaffe de personer som er særlig skikket til at ta fat her. Men det gjælder vel overalt hvor nye baner brytes! —

I Kristiania er den mærkelige ting sked, at finansutvalget hadde fremsat forslag til bevilgning av en kvinde i opdagelsesavdelingen, hvilket vakte endel røre i politileiren og avfødte protestmøter og avisskriverier. Hvor ønskelig det end kunde være at faa kvinder anbrakt ogsaa i opdagelsespolitiet, mener norske kvinder dog at det som det først og fremst gælder om, og som man nu ikke kan og bør vente længer paa, det er at faa kvinder ind i ordensvernet, det politi, som har opsigt med og danner vakt for barn og ungdom overalt hvor der er færdsel, og hvor disse kan være utsat for fare av den ene eller anden art.

Stadsadvokat Fridtjov Hegge, som er formand i Kristiania Venstreforening og medlem av bystyret, foreslog i et formandskapsmøte for kort tid siden, at »kommunen bevilget løn til 2 kvinder i ordenspolitiet«. Forslaget fik flertal i formandskapet, men ved behandlingen i bystyret kom der fra konservativ side et ændringsforslag som gik ut paa at bevilge »2000 Kr. til at 2 kvinder ansattes»*forsøkvis*« i ordenspolitiet«.

Jeg har faat mig tilsendt det stenografiske referat*) av de uttalelser, som stadsadvokat Hegge kom med, da saken var for i bystyret, og da jeg tror de kan interesse, og jeg skulde ønske de ogsaa kunde bli et indlæg til gunst for Dansk Kvindesamfunds bestræbelser for at faa kvindeligt politi, vil jeg be om at faa lov at citere dem.

Efter at ha konstateret at de fleste av bystyrets medlemmer er enige om at der er behov og plads for kvinder ogsaa i politiets tjeneste, saa det ikke er nødvendig at opta nogen debat om saken i dens almindelighet, uttaler hr. Hegge: »Vi ogsaa er vel nu kommet saa langt, at hvad vi end mener eller ikke mener om den ting — det krav som er kommet fra kvinderne, om at de ogsaa skal repræsenteres i en i alle livets forhold saa indgripende etat som politiet, det krav kan nedvoteres, men det kan aldrig i længden motstaas, enten det saa nedvoteres en eller to ganger. Det behøver jeg derfor ikke at indlate mig paa.

Naar jeg har optat forslag i formandskapet om disse to kvindelige konstabler, saa er det, fordi jeg mener der er behov for kvinder til politiets assistance. Jeg skal nævne et par av de punkter, hvor jeg mener der er behov for dem.

Vi har for det første Værgeraadet. Det

*) Ikke **1890** som anført i Kv. og S. nr. 20.

**) Indtil 1900 var der i Kra. fællesceller, hvor mænd og kvinder var sammen, men ogsaa dette fik N. K. ophævet.

*) Optat i »Aftenposten«.